

เรื่อง... WHO?

ณ บ้านพักตากอากาศแห่ง ที่บริเวณบ้านนั้นติดกับทะเลสาบ และบริเวณด้านหลังของตัวบ้านติดกับภูเขา ภายในบ้านพักนั้นมี สามภรรยาที่รักกันมาก ได้จัดเตรียมอาหารเพื่อรับประทานกันในวันนี้อ่า

“คุณคะ อากาศตอนนี้เริ่มหนาวมากขึ้นเรื่อยๆแล้วนะ คะ” ประภาพรหญิงร่างเล็ก ผมของเธอมีสีออกน้ำตาล ยาวสลวย เอ่ยขึ้นมาในขณะที่จัดกับข้าว

“ครับผม ! ช่วงนี้ใกล้หนาวแล้ว อากาศก็ต้องหนาวขึ้นเป็นเรื่องธรรมดา ” ตุลาเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างใหญ่ ดิกริเป็นหมอของกองพิสูจน์หลักฐาน ได้ตอบกลับมา

“ก้อกๆ” เสียงเคาะประตูที่บริเวณหน้าบ้าน ประภาพรเธอรีบเดินออกไปเพื่อเปิดประตูและเมื่อเปิดประตูก็ได้พบกับวรรณิษาเพื่อนสนิทของหล่อน

“นี่ฉันรบกวนอาหารมื้อค่ำของหล่อนหรือเปล่าเนี่ย ? ” วรรณิษาพูด

“ไม่หรอกจ๊ะ เพิ่งจะจัดเตรียมอาหารเองแหละ มาทานข้าวด้วยกันไหม ? ” ประภาพรได้ตอบกลับทันทีพร้อมกับเชิญให้วรรณิษามาทานข้าวด้วย พอวรรณิษาเอ่ยปากที่จะพูดก็ถูกประภาพรลากเข้ามานั่งโต๊ะทานข้าวเพื่อที่จะทานอาหารด้วยกัน

“นี่เธอมีอะไรหรือทำไมมาหาฉัน มีอะไรหรือเปล่า”ประภาพรถาม

“อ้อ ฉันมาทำธุระแถวนี้แหละ พอคิดว่าเธอได้พักอยู่ที่นี้ก็เลยนึกมาเยี่ยมเธอหน่อยละ” วรรณิษาตอบ

“งั้นก็ดีเลย นี่ตุลาแฟนของฉันนะ เขาทำงานอยู่ที่กองพิสูจน์หลักฐาน เป็นหมอเชียวนะ” ประภาพรแนะนำสามีของเขา

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” วรรณิษาพูด

“เช่นกันครับ” ตุลากล่าวพร้อมกับยิ้มทักทาย

“มาๆ...กินข้าวกันดีกว่า” ประภาพรเอ่ยขึ้นมาด้วยความหิว

เมื่อทั้งคู่ทานข้าวกัน....และคุยกันอย่างเพลิดเพลินเวลาก็ได้ล่วงเลยไปมากแล้ว

“นี่ตอนนี้ก็ดีก็มากแล้วด้วยแล้วเธอก็เป็นผู้หญิงจะกลับบ้านยังไงละ” ประภาพรถามด้วยความ เป็นห่วง

“ใช่ครับ ตอนนี้ก็ดีก็มากแล้วด้วยหนทางออกไปก็อันตรายนะครับ ยังไงนอนพักที่นี่ก่อนน่าจะ ดีกว่านะครับ”ตุลาช่วยเสริมขึ้น

“โห....เกรงใจมากเลย เดี่ยวฉันการรถกลับเองได้” วรณิษา พูดไปพร้อมกับสายหัว

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก.....เชื่อตุลาเถอะนะ” ประภาพร ยิ้มแล้วพร้อมหันไปมองตุลา

“งั้นก็ไม่เกรงใจแล้วหรอละ”

หลังจากนั้นประภาพรได้จัดเตรียมห้องให้เพื่อนสาวได้หลับนอน พอตกลงกลางคืนความ เงียบสงัดก็เข้ามาเยือน เสียงลมที่กระทบกับใบไม้ และคลื่นของทะเลสาบ ได้ผสมกันเป็นบท เพลงที่ไพเราะที่จับกลุ่มคนในบ้านให้นอนหลับสบายตลอดทั้งคืน

ดวงตะวันขึ้นสู่ขอบฟ้าผ่านพื้นเส้นขอบภูเขา ส่องแสงกระทบหน้าต่างบ้าน เหล่านกกา ได้บินร้องส่งเสียง ไพเราะออกจากรังเพื่อเลี้ยงลูกน้อยๆ ของมัน ทำให้คนในบ้านรู้แล้วว่านี่เป็น เวลาตอนเช้า

ประภาพรตื่นขึ้นมาทำธุระส่วนตัวแล้วจัดเตรียมอาหารสำหรับสามีและเพื่อนสาวของ หล่อน

“โอ๊ย.....หอมจังเลยทำอะไรอยู่หรอ”

“อ้อ....ฉันทำข้าวต้มรวมมิตรอยู่...ของโปรดของตุลาเลย อะนี่รองชิมดูสิว่าอร่อยปะ” ประภา พร ตักอาหารมาให้วรณิษาชิมดู

“อร่อยมาก....ฉันหละอิจฉาตุลาจริงๆ มีแฟนสวยแถมทำกับข้าวเก่งอีกต่างหาก” วรณิษาชม ประภาพร

ประภาพรได้แต่ยิ้มรับคำชมของวรณิษาเพียงอย่างเดียว

“ตึก...ตึกๆๆ” เสียงฝีเท้าที่ดูหนักแน่นลงมาจากบันได ชายร่างใหญ่ที่กำลังเดินลงมาจากด้านล่าง
วรรณิษาขยาดมองไปยังต้นเสียงนั้นเหลือบเห็น ตุลา ที่กำลังเดินเข้าห้องน้ำ

“อ้าวตื่นแล้วหรือ ค่ะคุณตุลา ” วรรณิษาทักทายกับตุลา

“ครับผมแล้วประภาพรหะครับ” ตุลาถามวรรณิษา

“ແหม่...ตื่นมาก็ถามหาภรรยาเลยนะนี่กำลังทำกับข้าวอยู่ค่ะ...คุณก็ทำธุระให้เสร็จเถอะ
เดี๋ยวงานนี้สาวๆจะทำค่ะ” วรรณิษาพูด

“อ้อๆ..... ครับงั้นผมอาบน้ำก่อน นะครับ”

วรรณิษาเดินเข้าไปในครัวเพื่อจัดเตรียมอาหารเช้า เมื่อทั้งสองจัดเตรียมอาหารเช้าเสร็จ
แล้วตุลาก็แต่งตัวเสร็จพอดี

เขาเดินลงมาจากบันไดพร้อมกับเสื้อเชิ้ตสีกรมพร้อม กับ เน็คไทด์สีทอง ทำให้วรรณิษามองแล้ว
ต้องตกตะลึงในความสง่าของตุลา เพราะในสายตาของเขาตุลาดูดีที่สุดในผู้ชายที่เขาได้พบเจอ
มาก่อน

“อะแหม่.....นี่วรรณิษาเป็นอะไรหรือเล่าเธอ”

“ปะ..เปล่าไม่มีไร”

“ตุลา ค่ะ มาทานอาหารก่อนค่ะ เดี่ยวไม่มีแรงไปทำงานนะค่ะ” ประภาพรเรียกตุลาให้ทาน
อาหาร

เมื่อตุลามมาถึงโต๊ะอาหารทั้งสามก็เริ่มลงมือทานอาหารที่เตรียมมาอย่างเอร็ดอร่อย

“เออ..... คุณวรรณิษาค่ะ.....ผมต้องไปทำงานที่กรุงเทพไปด้วยกันนะค่ะ”ตุลาชวนวรรณิษา
เพราะเห็นว่าเธอก็จะไปกรุงเทพเหมือนกัน

“เออ...ขอบคุณค่ะ แต่.....ไม่เป็นไรค่ะ ฉันอาจเป็นภาระเปล่าๆ” วรรณิษาพูดปฏิเสธด้วยความ
เกรงใจตุลา

“ไม่เป็นไรหรอก.... ไปเถอะนะ....ให้ตุลาไปส่งดีกว่าไม่เปลืองค่ารถด้วย”ประภาพรช่วยพูดโน้มน้าว
ให้วรรณิษาใจอ่อน

“งั้นก็ไม่เกรงใจนะค่ะ คุณตุลา”วรรณิษาหันหน้าไปทางตุลาแล้วยิ้มให้

เมื่อทั้งสามทานอาหารเสร็จแล้วตุลาก็ออกจากบ้านเพื่อเอารถออกจากห้องเก็บรถ พอขับมาถึงประตูหน้าบ้านเขาเห็นวรรณิษาและประภาพรยืนรออยู่

“งั้นฉันไปก่อนนะประภาพรเดี๋ยวเจอกันอีกทีวันหลังนะ” วรรณิษาลาประภาพรก่อนจะขึ้นรถ
“จ้า.....เดินทางดีๆนะ” ประภาพรประภาพรวรรณิษา

เมื่อวรรณิษาขึ้นรถแล้วตุลาออกรถ โดยที่ประภาพร โบกมืออยู่ด้านหลัง
รถเบนสี่บอลทองของตุลาได้ขับผ่านทุ่งทานตะวันที่เหลืออร่ามไปทั่วทำให้วรรณิษามองดู
อย่างไม่ระสายตา

“ทุ่งทานตะวันที่นี่สวยมากเลยนะ ค่ะ”วรรณิษาพูดด้วยความประทับใจ
“ครับผม...ผมที่นี่ชอบมากเลยนะครับเวลาที่เครียด..หรือกลับมาจากที่ทำงานพอเจอสิ่งนี้แล้ว
ความเหนื่อยล้าความเครียดก็หายหมด ”

“เออ....คุณตุลาคะคุณทำงานอะไรหรรอค่ะ ถึงต้องไปที่กรุงเทพด้วย ” วรรณิษาถามตุลา
“ผมทำงานอยู่ที่กองพิสูจน์ หลักฐาน ทำงานเกี่ยวกับการหาหลักฐานแต่ส่วนมากผมจะเป็นคน
ตรวจความเฉพาะของศพนะครับ”

“อะไรคือความเฉพาะของศพค่ะ” วรรณิษาถาม ด้วยความสงสัย
“อ้อ.....มันคือหลักฐานที่สามารถยืนยันได้ว่าศพนี้คือใครนะ ครับ หลักฐานที่เราจะใช้ก็อยู่หลาย
อย่างด้วยกัน เช่น DNA เส้นผม ลายนิ้วมือ หรือแม้แต่การทำศัลยกรรมต่างๆ นะครับ” ตุลาพูด
ข้อมูลที่เข้าใจกันอย่างมากในอาชีพของเขา

“แล้วยังนี้คุณก็ ค่อนข้างยุ่งเลยสิค่ะ ไหนจะต้องตรวจ DNA อีกต่างหาก” วรรณิษาพูดด้วยความ
เป็นห่วง

“อ้อ....เวลาผมตรวจDNAนะครับผมจะมีเครื่องทุ่นแรงมันมี ชื่อว่า Automated Sequencer ที่
เอาไว้คอยตรวจ DNA เฉพาะมาแค่เอาข้อมูลมาวิเคราะห์เท่านั้นเองครับ”

“โห.....ทำให้นั้นนี่ถึงเวลาที่เรียนชีวะเลย นะค่ะ” วรรณิษาบอก

ทั้งคู่เริ่มคุยกันอย่างสนุกสนานและเป็นกันเองอย่างมากทำให้วรรณิษาเริ่มที่จะมีความรู้สึกดีๆ ให้กับตุลา โดยที่เธอยังไม่รู้ตัวเลยว่า เธอกำลังหลงรักสามีเพื่อนสนิทของหล่อนอยู่ เริ่ม เมื่อทั้งคู่ได้คุยกันไปเรื่อยๆ จนถึงตัวกรุงเทพมหานคร

ณ กรุงเทพมหานคร

“งั้นผมส่งคุณแค่นี้ละครับ คุณวรรณิษา” ตุลาพูดพร้อมกับเปิดประตูรถให้วรรณิษา
“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันต้องขอบคุณมากกว่าที่อุตส่าห์มาส่งดิฉัน” วรรณิษากล่าวตอบ
“งั้นผมขอให้คุณ โชคดีนะคะครับ”
“เช่นกัน ค่ะ” จากนั้นตุลาก็เดินขึ้นรถแต่กลับมีเสียงที่ตะโกนให้ตุลาหยุดเดินนั้นเป็นเสียงของเพื่อนสนิทของประภาพรนั่นเอง
“หยุดก่อนค่ะ !!”
“มีอะไรครับ ?”
“เออ.....ดิฉันขอเบอร์โทรศัพท์ของคุณได้ไหมคะเพื่อมีอะไรจะได้ติดต่อกันได้สะดวกขึ้นนะคะ”
“อ้อได้ครับ ไม่มีปัญหา ” ตุลาได้ยื่นให้เบอร์โทรศัพท์ไปโดยที่เขาไม่รู้เลยว่า วรรณิษาได้วางแผนอะไรอยู่

เมื่อตุลาให้เบอร์เสร็จแล้วเขาก็ขึ้นรถไปที่กองพิสูจน์หลักฐาน เมื่อเขาไปถึงเขาก็ได้เจอกับศพที่อยู่เบื้องหน้าของเขา สภาพศพนั้นน่าสยดสยองมาก ตามร่างกายใหม่เกรียมไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเพศใด แต่เขาก็ไม่ระคายอะไรเลยเขาได้นำเนื้อของศพมาทำการวิเคราะห์โดยที่หาโครโมโซมของศพ ว่าเป็นแบบใดเพราะโครโมโซมนั้น แบ่งออกเป็นสองแบบคือ XX และ XY นั่นเอง เมื่อเขาตรวจชิ้นเนื้อเยื่อแล้วประกฏว่าเป็นโครโมโซมของเพศหญิง
“สงสัยศพนี้ อาจทำให้เราต้องลำบากนะคะครับ” ชายหนุ่ม วัยทำงานผมทองรูปร่างสูงได้พูดกับตุลา

“อ้าว ว่าไงวันพระสบายดีไหม” ตุลาถาม วันพระ รุ่งน้องคนสนิทของเขา วันพระเป็นรุ่งน้องของตุลา2ปีเขาเป็นถึงสายลับและคนพิสูจน์เช่นเดียวกับตุลา

“ก็สบายดีนะครับ แต่ช่วงนี้งานยุ่งๆไปหน่อย แต่งานนี้มีพี่ตุลามาช่วยคงสบายขึ้นเยอะนะครับ” วันพระตอบกลับ

“นั่นต่างหากที่ต้องเป็นคนพูด.....ฮาฮาๆ”ตุลาพูดกลับมาทันที

“เออแล้วศพนี้เป็นเพศใดนะครับเท่าที่ผมไม่สามารถบอกได้เลยนะครับ” วันพระถาม

“เป็นเพศหญิงนะ แล้ววันพระรู้อะไรอีกบ้างหละ” ตุลาตอบพร้อมกับถามข้อมูลที่เขาต้องการรู้

อีก

“เท่าที่ผมรู้เนครับ ศพนี้ถูกพบข้างกองถังขยะ โดยสภาพศพยังมีความร้อนของไฟสังสัชอาจจะถูกเผาที่ตรงนั้นเลยก็ได้” วันพระอธิบายข้อมูลอย่างละเอียดให้ตุลาฟัง

“งั้นเราเริ่มลงมือหาหลักฐานเขดีกว่า” ตุลาบอกให้รีบทำเพราะเขารู้สึกว่าถ้าช้าผู้ร้ายอาจจะหลบหนีไปแล้วก็ได้

วันพระไม่รอช้าเขานำเนื้อเยื่อมาใส่กับสารที่ย่อยโปรตีนทำให้เนื้อนั้นละลายไปจากนั้นเขานำน้ำที่ได้นั้นจะประกอบด้วย DNA RNA กรดเบสต่างๆ เมื่อได้เขาก็ให้กับตุลาเพื่อนำไปย้อมกับสีเพื่อทำให้สังเกต DNA ได้ง่ายขึ้น จากนั้นตุลาก็นำมันเข้าเครื่อง Automated Sequencer จากนั้นก็รอผลตรวจ

ประมาณ2-3 วันเขาก็ได้ผลตรวจที่ตรงกับคดีหายตัวซึ่งเป็นคดีที่อยู่ในเขตพื้นที่ของวันพระพอดีมันเป็นก้าวแรกขอคดีนี้แต่ก็ไม่มีอะไรยากไปเกินความสามารถของตุลาหรือวันพระเลย

“งั้นเราก็สามารถหาตัวคนร้ายได้ไม่ยาก เลยนะสิ” ตุลาพูดพร้อมกับเปิดเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้

“ใช่ครับ ถ้าไม่มีพี่ตุลาคดีนี้คงไม่สำเร็จแล้วนะครับ ” วันพระกล่าวชมตุลา

ประมาณ 2-3 วันทางตำรวจก็ได้จับคนร้ายได้โดยที่คนร้ายสารภาพว่า เขามาเพราะว่าเขา
ได้รู้ว่าคนร้ายเป็นผู้ค้ายาเสพติดเขาก็เลยจัดการกำจัดเธอเพื่อไม่ให้ผู้ตายไปบอกกับตำรวจเมื่อคดี
ได้คลี่คลาย ตุลาและวันพระได้เจอกันอีกครั้ง
“งั้นเรามาเลี้ยงฉลองกันดีกว่า” ตุลาพูด
“ได้ครับ.....เอาที่เดิมดีไหมครับ ผมชอบที่นั่นมากเลย” วันพระบอกสถานที่จะไป เมื่อทั้งคู่
ตกลงกันเสร็จพวกเขา ก็ไปเลี้ยงฉลองกันอย่างสนุกสนาน
“กริ่งๆๆ” เสียงโทรศัพท์ของตุลาดังขึ้นเมื่อเขามองดูที่เบอร์โทรปรากฏว่าเป็นเบอร์ที่เขาไม่รู้จัก
“ฮัลโลนั่นใครพูดครับ” ตุลาถามต้นสายที่โทรมา
“วรรณษาเองคะ.....แห่มจำไม่ได้หรือคะ” วรรณษาตอบ
“อ้อ.....มีไรหรือครับวรรณษา” ตุลาถาม
“วันนี้คุณว่างไหมคะ” วรรณษาถาม
“เออ.....ว่างครับผมมีไรหรือครับ”
“วันนี้ว่างใช่ไหมคะ!!...คือฉันอย่างเลี้ยงข้าวเย็นตอบแทนที่คุณได้ขับรถมาส่งฉันนะคะ”
“อืมได้ครับเอาที่โมงดีครับ” ตุลาถามถามเวลา
“4 ทุ่มที่ร้าน Feeling ค่ะ” วรรณษาตอบสถานที่ที่เขาจะได้เจอกับตุลา
“ได้ครับแล้วเจอกันนะครับ”
“เช่นกันค่ะ”

เวลา 4 ทุ่มที่ร้าน Feeling

เมื่อตุลามาถึงที่ร้านเขาก็พบวรรณษาอออยู่ในร้านเขาไม่รอช้าเดินตรงไปหาเพื่อทักแต่
กลับโดนสวนกลับมาว่า

“คุณมาสาย นะคะตุลา”วรรณษาพูดขึ้นมาก่อนตุลาจะทักเธอ
“ขอโทษครับ พอดีรถมันติดนะครับ ”ตุลาแก้ตัวทันที
“ไม่เป็นไร ค่ะฉันแค่เล่นนะ ฮ่าฮ่า.... ” วรรณษาพูดแล้วหัวเราะเบาเบา
“อืม งั้นเรามาสั่งอาหารกันเถอะครับเดี๋ยว จะคิกไปชะเป่ล่าๆ ” จากนั้นตุลา ก็กวักมือเรียกเด็ก
เสิร์ฟเพื่อขอมenuอาหาร

“ครับผม....จะสั่งอาหารไรดีครับผม” เด็กเสิร์ฟถามตุลา

“ผมขอแบบเบาดีกว่า เดี่ยวผมต้องขับรถกลับบ้านอีก” ตุลาพูดเพื่อบอกว่าเขาต้องกลับบ้านไม่
อยากเมาตอนนี้เพราะอาจเกิดอุบัติเหตุได้

“งั้นขอ Mixer 2 ที่แล้วกันนะ แล้วอะไรมาสักสองสามอย่างหรือกันนะ” วรณิษาพูดสั่งอาหาร
เพื่อกับเด็กเสิร์ฟจากนั้นเขาก็กระซิบอะไรบางอย่างกันอยู่สองคน

“ตกลงครับ.....รอสักครู่ นะครับเดี๋ยวอาหารที่สั่งไว้ก็จะมาครับผม” เด็กเสิร์ฟบอก

บรรยากาศในร้านนี้ดูมีเสน่ห์มากภายในร้านประดับด้วยโคมไฟกลมหลายสี โตะก็จุด
เทียนหอมและทางร้านก็ได้เปิดสแน็กชาน ทำให้ทุกคนภายในร้าน โยกย้ายตามจังหวะเพลง

“วันนี้ ร้านดูก็กรีนดี นะครับ”

“ใช่คะ เพราะว่าเป็นร้านที่ฉันชอบมากเลยคะ”

ทั้งคู่คุยกัน ไม่นานสักพักอาหารที่เขาสั่งก็จัดอยู่ด้านหน้าทำเอาตุลาน้ำลายสอเลยจากนั้น
ทั้งคู่ไม่รอช้ากินไปคุยไป ไม่ช้านานทั้งสองก็สนิทกันมากขึ้นจากนั้นก็เริ่มเสียงดังด้านข้างของ
วรณิษา

“นี่ครับเมนูใหม่สำหรับทางร้านเลยครับ ” เด็กเสิร์ฟยกแก้วที่มีน้ำสีส้มสวยงาม

“นี่มันคืออะไรหรอ ครับ” ตุลาถามเด็กเสิร์ฟ

“เป็นเมนูพิเศษ นะครับทางร้านเราจะให้เฉพาะลูกค้าที่มาประจำนะครับ”เด็กเสิร์ฟทันที

“โฮ.....สุดยอดเลย บริการดีนะนี่” ตุลาอุทาน

“ลองชิมดูซิคะ ของอร่อยมากเลยนะคะ” วรณิษาพยายามให้ตุลาดื่มน้ำที่เด็กเสิร์ฟมาให้กิน

ไม่ช้าตุลาที่ดื่มเครื่องดื่มนั้นจนหมดจากนั้นพวกเขาก็คุยกันต่ออย่างสนุกสนาน และตุลาที่
อยากจู้จี้จรรยาณิษามากขึ้นจนต้องไปบ้านของเธอเพื่อสานสัมพันธ์ต่อ เมื่อสายตาทั้งสองจ้อง
มองกัน ตุลาารู้สึกประหลาดเพราะเขาไม่เคยมีความรู้สึกนี้มานานมากแล้วเขาไม่รอช้าเริ่มจู้
จี้จรรยาณิษา ตาทั้งคู่เริ่มหลับลงอย่างช้าๆ และหลังจากนั้นพวกเขาก็สนุกกันไปทั้งคืนนั้น

ช่วงปลายเดือนมกราคม อากาศหนาวของที่นี่ยังเหมือนเดิม และหนาวไม่น้อยกว่าแต่ด้วย
ซ้ำแสงแดดทอแสงซ้ำกว่าแต่ก่อนเวลานั้นเป็นตอนเช้า เสียงนกบนภูเขาบอกเวลาให้ทุกคนใน
ละแวกนั้นตื่นขึ้นเสียงของมันช่างไพเราะและประสานกันอย่างลงตัว แต่กลับมีเสียงหนึ่งที่ผิด
แยกไปเป็นเสียงของชายและหญิงที่อยู่กับบ้านพักตากอากาศ

“นี่! คุณ เคียวนี่ทำไมคุณต้องออกจากบ้านทุกวันเลยล่ะ ทั้งที่วันนี้เป็นวันหยุดของคุณนะ”

ประภาพรตวาดใส่ตุลาเพราะว่าช่วงสองเดือนที่ผ่านมาตุลาไม่เคยที่จะอยู่บ้านเลยวันวันเขาออก
จากบ้านทำให้ประภาพรรู้สึกว่าเขาอยู่คนเดียว

“แต่นี่คุณนี่งานของผมนะ หน้าที่ของผมคือหาหลักฐานที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนและคนที่
เดือดร้อนนะ” ตุลาตวาดกลับใส่ประภาพร

“แต่มันไม่ใช่อย่างนี้ทุกทีคุณต้องหาเวลาว่างมาหาฉันตลอดแต่ตอนนี้มันไม่ใช่อย่างนั้นเลย” เธอ
พูดพร้อมกับน้ำตาของเธอ

“ประภาพรฟังผม ตอนนี้เราไม่เหมือนเดิมแล้วนะ ผมคิดแต่เรื่องงานไม่ใช่ว่าจะทำอะไรเหมือน
แต่ก่อนได้นะ ” เมื่อตุลาพูดจบทั้งสองก็นิ่งเงียบไปสักพักจากนั้นตุลา ก็เดินออกไปจากบ้าน

เขาขับรถออกจากที่นั่นทันทีแต่เป้าหมายของเขาไม่ใช่กองพิสูจน์หลักฐานแต่เป็นบ้าน
ของวรรณิษาเมื่อเขามาถึงเขาก็พบกับวรรณิษาที่ออกมายืนรอหน้าบ้านของเธอความจริงแล้วทั้ง
สองได้ไปมาหาสู่ประมาณสองเดือนแล้วตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้น

“ตุลาคะ วันนี้เป็นไรหรือหน้าตาไม่ดีเลย ” วรรณิษาถามเพราะเห็นหน้าตาของตุลาที่บึ้งตึง

“ก็ดูประภาพรสิ เขาไม่เข้าใจผมวันวันเธอเอาแต่บ่นๆอยู่ได้น่ารำคาญจริง” ตุลาพูดด้วยความ
น้อยใจ

วรรณิษาเห็นเข้าเธอเลยโอบกอดตุลาและปลอบโยนเขาคำพูดของเธอนั้นทำให้ตุลาเคลิบเคลิ้ม
อย่างมากเป็นเวลานานพอสมควรที่ตุลาอยู่กับวรรณิษาก่อนที่จะมีโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นมาต้นสายที่
โทรมาไม่ใช่ใครอื่น วันพระรุ่นน้องของเขานั่นเอง

“มีไรหรือ วันพระ ”

“มีคดีใหม่เขามาครับพี่มาดูแลครับ”

เมื่อวันพระวางสายตุลา ก็ลา วรรณิษาเพื่อไปสืบคดี เขาขับรถไปที่เกิดเหตุทันทีรถเบนซ์ ขับออกจากกรุงเทพ ออกไปสู่ย่านปริมณฑล เมื่อเขาลงจากรถเบื่องหน้าของเขา มีศพอยู่สอง ลักษณะ ศพแรกน่าจะเป็นเพศชายอายุ ประมาณ 30-40 ปี และอีกศพหนึ่งเป็นเพียงแค่ชิ้นส่วน ท่อนร่างของศพซึ่งดูจากภายนอกแล้วไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นเพศใด เพราะถูกฟันและยับเยิน จากนั้นตุลา ก็ให้ทุกคนนำศพกลับไปตรวจที่กองพิสูจน์หลักฐาน และเมื่อเขาตรวจสอบเขาก็ ทราบได้ว่าศพท่อนั้นเป็นเพศหญิงเพราะกระดูกเชิงกรานของเพศหญิงนั้นจะใหญ่มากไว้ สำหรับเด็กทารกนั่นเอง แล้วอะไรแหละที่ทำให้ทั้งสองต้องเป็นศพนี้

“ไม่ใช่ตรวจไปตรวจมา เจออีกคดีนะครับ ” เสียงของรุ่นน้องตุลา ทักเขาขึ้นมาจากด้านหลัง “ฉันขอไม่ให้เป็นอย่างที่แกว่าดีกว่า เดียวงานจะเข้า ฮ่าๆ ” ตุลาตอบไปแบบกวน “ผมก็เหมือนกัน”

จากนั้นเพื่อที่จะหาหลักฐานเพิ่มเติมพวกเขาก็นำหลักฐานที่หามาได้มาวิเคราะห์และ เชื่อมโยงความเป็นไปได้ของคดีนี้จากนั้นพวกเขาก็พบหลักฐานชิ้นสำคัญ คือการแจ้งคนหาย ของเด็กชายคนหนึ่ง โดยผู้แจ้งความระบุว่าแม่ของเขาได้หายตัวไปประมาณ 1อาทิตย์ก่อน “นี้อาจเป็นหลักฐานใหม่ๆของเราก็ได้ นะครับพี่ตุลา ” “อืมใช่” ตุลาตอบด้วยความมั่นใจ

จากนั้นพวกเขาก็ไปสอบถามถึงเหตุการณ์ดังกล่าวจากนั้นเขาก็นำหลักฐานที่ได้จากผู้แจ้งความ นั้นคือ DNA หมายความว่าถ้าพ่อมาเดียวกัน ลูกที่ได้จะมีDNA ของพ่อและแม่อย่างละครึ่งๆซึ่ง ผลของการตรวจสอบนั้นปรากฏว่าตรงตามศพเพศหญิงนั้น และเรื่องราวของคดีนี้ก็ถูกไข ออกไปเรื่อยๆจนเวลาผ่านไป 7วัน วันพระและตุลา ก็สามารถปิดคดีลงได้ “เฮ้อ.....ทำไมนะแค่แอบมีชู้นี่ถึงกับฆ่าแกงกันเลย” ตุลาบ่นถึงคดีที่จบไป เพราะเมื่อเขาจับ คนร้ายได้ คนร้ายสารภาพเหตุจูงใจที่ฆ่าเพราะว่า ภรรยาของเขาแอบไปคบกับเพื่อนสนิทของเขา ทำให้ ตัวเองรู้สึกโกรธมากเลยฆ่าทั้งคู่ซะเลย “มันก็ใช่ นะครับที่ไปคบกับคนอื่นทั้งที่ตัวเองมีสามีแล้ว แต่ก็มันผิดที่ศีลธรรมนะครับ” วันพระ อ่างเหตุศีลธรรมต่างๆให้ตุลาฟัง “มันก็จริงของนาย นะ ” ตุลาตอบไปเฉยๆ แต่ในใจเขาก็กังวลมากมาย

เมื่อคดีนี้ปิดลงตุลาาก็แวะไปหาบรรณิษาเช่นเคย แต่ตอนนี้เขาแค่แวะไปผ่อนคลายความเหนื่อยล้าจากคดีที่เขาทำ

“เฮ้อ วันนี้คดีก็ยากมากนะนี่กว่าจะเสร็จก็ใช้เวลานานมากเลย”

“บ่นอย่างนี้ทุกครั้งเลยนะ แต่คุณก็สามารถปิดได้นะคะ”

“นั่นนะสิ ผมหิวแล้วหาไรทานกันดีกว่า”

“ได้สิคะ ไปหาไรทานกันดีกว่า”

จากนั้นพวกเขาก็หาร้านอาหาร เมื่อไปถึงพวกเขาก็สั่งอาหารและกินกันก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับบ้าน พอถึงบ้านประภาพร ก็เป็นช่วงหัวค่ำแล้ว สภาพบ้านพักของเขาดูวังเวงกว่าแต่ก่อน ไฟนอกบ้านไม่เปิดสักดวง พอเขาถึงบ้านมีเพียงห้องอาหารเท่านั้นที่เปิดอยู่ ตุลาเห็นบรรยากาศที่ผิดปกติ เขาจึงวิ่งไปดู สิ่งที่เขาเจอนั้นเป็นผู้หญิงที่เขารัก ประภาพรเธอนั่งอยู่คนเดียวใบหน้าของเธอ เต็มไปด้วยคราบน้ำตา เมื่อตุลาเห็นดังนั้นเขาก็ถามเธอว่าเกิดไรขึ้น แต่เรียกเท่าไรเธอก็ไม่หันมาเหมือนกับคนโดนสะกดจิตประนั้นแต่พอผ่านได้สักพักประภาพรก็ตอบเขา

“วันนี้คุณไปไหนมา”

“ผมก็ทำงานนะสิ ถามได้”

“แล้วนี่คืออะไร ” ประภาพร โยนมือถือให้ตุลา

พอตุลาอ่านเขาถึงกลับหน้าเปลี่ยนสีเลย เพราะว่าในโทรศัพท์มีรูปถ่ายของเขา กับบรรณิษาอยู่ด้วยกัน

“ผมแค่ชวนเธอกินข้าวอง เท่านั้น ไม่มีอะไรสักหน่อย”

“แล้วทำไมถึงมีรูปตอนจูบกันด้วย หละ”

“

“ฉันรู้มานานแล้วว่าพวกคุณนะมีอะไรมากเกินกว่าคำว่าเพื่อนอยู่ เพราะว่าเวลาที่ฉัน โทรหาที่ทำงานคุณ เขาบอกว่าคุณออกไปกับผู้หญิงทุกวันเลย ฉันเลยต้องจ้างคนมาสืบ แล้วไงหรอ..... ปรากฏว่า เขาส่งรูปภาพพวกนี้มาให้ฉันฉันรักคุณมากเลยนะ แต่ดูที่คุณทำกับฉันสิ มันใช่ความรักแล้วหรอ ”

“.....”

“ฉันจะไปจัดการ นางบรรณิษาเดี๋ยวนี้แหละ” ว่าแล้วประภาพรก็ออกจากบ้านพักแล้วจะขับรถไป.....

เช้าวันต่อมา.....

มีคนพบศพอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำมือซ้ายและแขนขวาของเธอถูกตัดขาดออกไปคนที่พบศพนั้นเป็น ชายหนุ่มนักตกปลาคนหนึ่งที่ยังเผลอไปเจอศพเข้า ตำรวจถึงที่เกิดเหตุก่อนเขาพยายามหาชิ้นส่วนที่เหลือของศพผู้หญิง ทุกคนเลยต้องโทรหาวันพระเพื่อมาสืบคดีนี้ เมื่อตุลามาถึง เขาถึงกับผงะเพราะเมื่อเขาเห็นศพผู้หญิง

ที่โดนเผาจนเกรียม มือและแขนถูกตัดขาด ช่างนำเวทนาจริงเจียววันพระนึกในใจ แต่ด้วยความที่เขาเป็นนักสืบเขาริบบถามผู้ที่เจอศพทันที นั่นก็คือ ชายหนุ่มนักตกปลา เขาได้บอกว่าในตอนเช้าก่อนที่เขาจะพบศพเขาได้กลิ่นเหมือนอะไรเหม็นไหม้อยู่ใกล้ และเมื่อเขาหาปรากฏว่าสิ่งที่เจอนั้นคือศพ และก็เขาบอกว่าตอนช่วงศึกๆเขาไม่ได้กลิ่นนั้นเลย

“อ่านี่คงเป็นคดีที่ยากมากเลย คดีที่ผ่านๆมาสู้ไม่ได้เลย นะนี่” ตำรวจคนหนึ่งบ่นขึ้นมา วันพระเห็นเขาก็คิดเช่นนั้นแต่เขาสงสัยอย่างหนึ่งนั่นคือเพื่อนร่วมงานของเขาทำไมไม่มาทำงาน “นี่คุณเห็นตุลาบ้างมั๊ย” วันพระถามตำรวจ

“ไม่เห็นครับ ผมโทรไปไม่มีใครรับสายเลยครับผม” นายตำรวจนั้นพูดตอบ

เอ... “ตุลาเขาเป็นอะไรนะ สงสัยคงไม่สบายละมัง ... เคียวผมลองโทรหาประภาภรรยาของตุลาเอง เพื่อเธออาจจะอยู่กับเขา” ว่าแล้ววันพระก็โทรหาประภาภรรยาทันที แต่ก็เหมือนเดิมไม่มีใครรับสายโทรศัพท์เลย “พวกเขาหายไปไหนกันนะ” วันพระบ่นพึมพำคนเดียว

ประมาณสักครึ่งชั่วโมง เสียงโทรศัพท์ของวันพระก็ดังขึ้น .. เบอร์ที่โทรเข้ามาเป็นเบอร์ของตุลาเพื่อนรักนั่นเอง

“นี่คุณหายไปไหนมานะ ผมติดต่อทั้งคุณและประภาภรรยา แต่ไม่มีใครรับสายผมเลยสักคน”

วันพระกล่าวใส่ตุลา

“อ้อ...ผมมีธุระนิดหน่อย ...เออเนี่ย วันพระเรื่องประภาภรรยาอะ ผมเลิกกับเธอแล้วนะเธอจากผมไปแล้ว ตอนนี้ผมติดต่ออะไรกับเธอไม่ได้เลย ไม่รู้ด้วยว่าเธออยู่ไหน” ตุลาบ่นด้วยอาการที่ซึมเศร้าอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เคียวเธอก็กลับมาเองแหละ ใจเย็นๆนะเพื่อน.... เออแต่ตอนนี้เรามีคดีใหม่ อีกแล้วนะตุลา คุณมาที่นี้ด่วนเลยนะตุลา” วันพระพูดพร้อมวางสายโทรศัพท์ทันที

ประมาณ 2 ชั่วโมง

ตุลาขับรถมาที่จุดเกิดเหตุพร้อมเดินตรงไปหาวันพระทันที ทันทีที่วันพระเห็นตุลา เขาก็ได้เดินออกจากจุดนั้น เพื่อที่จะมาบอกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขารู้ให้กับตุลาฟัง ตุลาได้แต่ยืนฟังด้วยท่าทีที่นิ่งเงียบ

“สงสัยคงเป็นคดี...อืมฆ่าแน่ๆครับ เพราะสภาพศพถูกเผาทั้งคู่เลย” ตุลาพูด
ผมก็คิดอย่างนั้นแหละ... แต่ทำไมเขาถึงต้องตัดแขนทั้ง 2 ข้างด้วยนะ” วันพระพูดพร้อมกับทำท่าสงสัยเล็กน้อย

“ยังไงเราก็พาศพ 2 ศพนี้ไปที่กองพิสูจน์ดีกว่าครับ” ตำรวจนายหนึ่งพูดชัดขึ้นมา
จากนั้นเขาก็พาศพมาที่กองพิสูจน์หลักฐาน... ไม่รอช้าตุลาและวันพระ เขาทั้ง 2 ก็ได้นำศพมาตรวจ DNA ทันที

ตุลาได้อาสาตรวจศพผู้หญิง ด้วยเครื่องตรวจ DNA โดยการนำ DNA มาแยกออกและนำมาเปรียบเทียบข้อมูลผู้ที่หายสาบสูญไป แต่ผลปรากฏว่า DNA ที่หาไม่พบตรงกับข้อมูลอะไรเลย

“สงสัยศพนี้คงเป็นศพไร้ญาติแน่ๆ เลย เพราะ DNA ไม่ตรงกับกับข้อมูลไหนเลย” ตุลาพูด
“ส่วนของศพผู้ชายนี้ก็ไม่ได้ตรงเหมือนกันครับ ไม่พบข้อมูลไรเลย ... เฮ้อ! นี่มันอะไรกันเนี่ย!!”
วันพระพูดพร้อมเกาศีรษะ

“ผมว่าเราต้องหาทางให้ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับศพทั้ง 2 นี้ แล้วทำไมถึงไม่เจอข้อมูลอะไรเลย”
วันพระพูดขึ้นมาอีกด้วยเสียงถึงความมุ่งมั่น

คืนหนึ่งวันพระนอนหลับเขาฝันถึงศพ 2 ศพที่เขา กำลังสืบคดีแต่สิ่งที่เขาเห็นในความฝันก็คือ มีมิดหมอตกอยู่.... เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะเสียงนาฬิกาปลุก นั้นเป็นเวลา 7 โมงเช้า เขาลุกจากเตียงเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำ... ไม่ทันไรเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น.... เขาจับโทรศัพท์นั้น เป็นเสียงตำรวจนายนั้นที่เขาเจอเมื่อวาน... ตำรวจรายนั้นได้บอกกับวันพระว่า ศพผู้ชายที่เราเจอ มันคือศพไร้ญาติที่หายไปจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง จากนั้นตำรวจรายนั้นก็ได้อ้างหายไป

วันพระจึงรีบแต่งตัวเพื่อที่จะไปทำคดีต่อที่ กองพิสูจน์หลักฐาน .. ประมาณครึ่งชั่วโมงวันพระก็ได้มาถึงกองพิสูจน์หลักฐาน เขาจึงเดินตรงไปที่ โต๊ะทำงานของตุลาเพื่อที่จะหาข้อมูล DNA ของศพผู้หญิงที่ตุลาได้เคยตรวจเอาไว้ จากนั้นเขาก็ได้เจอข้อมูลอะไรบางอย่างในนั้น จากนั้นวันพระก็ได้ดึงข้อมูลนั้นมาเก็บไว้ แล้วทำตัวเหมือนเดิมไม่มีอะไรเกิดขึ้น

พอตุลาได้มาถึงกองพิสูจน์หลักฐาน วันพระจึงชวนตุลาจัดงานปาร์ตี้ที่บ้านของตุลาเพื่อฉลองความเป็นโสดอีกครั้ง ... เมื่อไปถึงบ้านของตุลาวันพระไม่รีบร้อนอะไรเดินเข้าบ้านแล้วจัดเตรียม

อาหารเพื่อเลี้ยงฉลองปาร์ตี้กลับมาโสด.. เมื่อเขาจัดเตรียมอาหารเสร็จเรียบร้อยปาร์ตี้ก็เริ่มขึ้น พวกเขาได้ดื่มจนเมามันและหลับไป .. และเมื่อตกลางตึก ตุลาได้หลับไปทุกสิ่งในบ้านหยุดเคลื่อนไหวเหมือนมีคนมาสะกดไว้ แต่มีบางอย่างภายในบ้านกลับเดินไปมาเพื่อหาบางสิ่งบางอย่าง สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ใครคนอื่น เขาคือวันพระที่งวนหาสิ่งของบางอย่างที่สำคัญต่อคดีนี้มาก เมื่อเขาพบเจอสิ่งของนั้น เขาก็เก็บมันเป็นอย่างดี แต่ในใจของเขากลับไม่ใส่ใจเลยไม่เหมือนแต่ก่อนเวลาเขาเจอหลักฐานบางอย่าง เขาจะรู้สึกดีใจอย่างเห็นได้ชัดแต่นี้เขากลับมีแต่ความเสียใจอยู่เต็มอกเพราะสิ่งที่เขาพบนั้นอาจจะทำให้เพื่อนของเขาต้องติดคุก แต่ด้วยหน้าที่วันพระจึงจำเป็นต้องทำอย่างนั้น

ตอนเช้าตุลาตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาการที่มึนและปวดหัวมาก “โอยปวดหัวจัง... ประภาพร... ผมขอน้ำร้อนแก้วหนึ่งครับ” ตุลาตะโกนเรียกประภาพรหลายครั้ง แต่สิ่งที่เขาได้ยินกลับมีแต่ความเงียบกริบไม่มีเสียงตอบรับกลับมา

เมื่อทุกคนในบ้านตื่นกันหมด ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปทำงาน

“เดี๋ยวผมไปทำธุระที่อื่นก่อนนะครับ” ตุลาพูด

“อ่อ... ครับๆ... เดี่ยวผมก็จะไปทำงานเหมือนกันครับ” วันพระตอบ

งั้นแล้วก็แยกย้ายกันตรงนี้เลยนะ.. แล้วเจอกัน”

เมื่อทั้งคู่แยกย้ายกันไป วันพระรีบทำงานของเขาต่อทันที วันพระได้เอาหลักฐานที่เขาค้นหาที่บ้านตุลามาดูตรวจสอบสิ่งนั้นที่วันพระหาเจอก็คือ เส้นผมและรอยนิ้วมือของประภาพรภรรยาของตุลา เมื่อเขาได้ตรวจสอบผลออกมาปรากฏว่าสิ่งเหล่านั้นกลับตรงกันกับข้อมูล “โถ่!!... ตุลาทำไมนายถึงได้ทำอย่างนี้ละ” วันพระได้อูทานด้วยอย่างไม่น่าเชื่อว่าเพื่อนตัวเองเป็นผู้ต้องสงสัย

จากนั้นเขานำหลักฐานที่ได้ไปให้หัวหน้าเพื่อให้ออกใบหมายจับตุลา

เมื่อตุลามาถึงที่ทำงานเขาก็ได้ถูกจับตัวทันที เมื่อเขาถูกจับเขาถึงกลับ งง ว่าทำไมถึงถูกจับ วันพระรีบตรงบอกเหตุผลที่ถูกจับ ..

“ตุลา... นายได้ฆ่าประภาพรภรรยาของคุณเอง และนายก็ยังได้ขโมยศพจากโรงพยาบาลโดยไม่ได้รับอนุญาต” วันพระพูด

“หา..... คนอย่างผมนี้หรือจะทำ.. ฆ่าเมียตัวเอง” ตุลาได้ตอบปฏิเสธไปทันที

“ผมว่าแล้ว... ว่าคุณจะไม่ยอมรับ ... ถ้าฉันจะอธิบายให้ฟังทั้งหมดเลยและกันคราวนี้นายไม่รอดแน่ตุลา ...”

“นี่ตุลา ... นายรู้อะไรใหม่ทำไมผมถึงรู้ว่าศพนี้เป็นประภาพร เพราะ DNA ของศพผู้หญิงนั้น ได้ตรงกับเส้นผมของภรรยาคุณ ตอนแรกผมก็ งง เหมือนกันว่าทำถึงต้องตัดมือและแขนของศพ ด้วย มันเป็นเพราะว่าเมื่อไม่กี่ปีมานี้ภรรยา นายได้เกิดอุบัติเหตุจนแขนหัก เธอจึงได้ตามแขนด้วย เหล็ก และมือนั้นเป็นเพราะว่ามีค่าน้ำชาของเธอเป็นเนื้องอกออกมานั่นเอง และที่พุดมา ทั้งหมดมันคือหลักฐานมัดตัวนาย....ตุลา”

เขาโยนรูปภาพของประภาพรที่ถ่ายไว้ โดยรูปนั้นปรากฏถึงเนื้องอกออกอย่างที่ว่าพระพุดมาจริงๆ

“แต่ที่ผมเสียใจคือคุณสร้างหลักฐานที่เป็นเท็จ คุณส่งผล DNAปลอมเพื่อหลอกตาคนอื่น” วันพระได้พุดกับตุลา

“ก็จริงอย่างที่นายพุดนั้นแหละวันพระ ...เธอรีบขับรถโดยที่มีมือของเธอถือปืนเอาไว้ทำไมนะ หรือ เธอจะเอาไปฆ่าบรรณิษาเพื่อนรักของหล่อน แต่ผมห้ามเธอไว้ เราแตกกันแยกปิ่นกันจน กระสุนไปถูกยิงไปที่เธอจนเธอเสียชีวิตไป ... ตอนนั้นผมทำไรไม่ถูก ผมจึงคิดถึงคดีที่เคยได้ทำ ผมเลยจัดการเอากระสุนออกแล้วก็ตัดมือตัดแขนและจับเธอเผาไฟ เพื่อทำลายรูปลักษณ์ จากนั้นผมก็ไปขโมยศพเพื่อที่จะทำให้คดีนี้เป็นเหมือนคดีผู้สาว” ตุลาเล่าทุกอย่างที่เขาทำพร้อมกับ น้ำตาของผู้ชาย... หลังจากนั้นเขาก็ถูกดำเนินคดีตามกฎหมายที่เขาทำเอาไว้.....

(.....จบบริบูรณ์.....)